

*Tai toli gražu nereiškia, kad patėvis ar pamotė turi leisti vaiko terorizuojami. Jie turi būti gerbiami, kaip ir bet kuris kitas suaugęs žmogus, ir, žinoma, turi teisę ir pareigą neleisti vaikui patekti į jam pavojingą situaciją.

*Sėkmingo ryšio tarp šių trijų žmonių paslaptis - išsamūs pokalbiai tarp sutuoktinių. Ko naujasis gyvenimo draugas ar naujoji gyvenimo draugė turi teisę reikalauti iš įvaikio? Ką jis pasirengęs priimti, o ko ne? Jei abu suaugusieji tiksliai susitaria tarpusavyje dėl šių esminių dalykų, jie gali išvengti nereikalingų konfliktų dėl vaiko. Kai kurie nauji sutuoktiniai lengvai susitaiko su mintimi, kad vyras ar moteris, su kuriuo/kuria jie susiejo gyvenimą, pirmiausia lieka tėtis ir mama. Vaikui, kuris pamatys, kad į jo tėvo ar motinos pareigas ir jausmus žiūrima pagarbiai, bus sunkiau priešintis ar net neapkęsti patėvio/pamotės.

*Galbūt patėvis/pamotė galėtų pamėginti susikurti originalų vaidmenį – būti geranorišku suaugusiuoju. Kai jam atrodo, kad jo įvaikis krečia kvailystes, jis gali jam išsakyti savo nerimą: „Nesu tavo tėvas ar motina, bet man nepatinka, kad taip elgiesi, manau, tu klysti.“ Vaikas įvertins, kad juo domiasi, kad į jo gyvenimą, poelgius nežiūrima abejingai. Kodėl gi, pasitelkus sportą ar kitokią veiklą, patėviui/pamotei neperdavus tų jausmų, tų žinių, kurie padėtų vaikui augti. Šie bendri malonumai galbūt pagelbėtų užmegzti labai įvairiapusių ryši... O gal ir ne.

*Ir atsakomybė už pralaimėjimą nebūtinai turėtų tekti vaikui. Nereikia pamiršti, kad naujoji tėvelio ar mamytės meilė ateina su savo istorija. Labai gali būti, kad agresyvumą – užslopintą ar atvirą – gali parodyti ir patėvis/pamotė. Iš tiesų partnerio vaikas kartais suvokiamas kaip tas, kurį reikia „ištrinti“, nes jis yra tėvo ar motinos meilės kitam asmeniui įsikūnijimas. Šis vaikas niekuomet ne taps patėvio/pamotės tąsa; su patėviu/pamote jo nesieja jokie bendri fiziniai ar psichologiniai bruožai. Pelenės istorijos iš tiesų egzistuoja. Vertėtų būti atsargiems, kad jos nepasikartotų po jūsų pačių stogu...

Parengė Panevėžio PPT psichologė Dalia Grigaitė

iš Maurice Berger, Isabelle Gravillon „Mano tėvai skiriasi: aš jaučiuosi sutrikęs“, V., 2010

Pasiruošę Jums

padėti

Panevėžio pedagoginė -

psichologinė tarnyba:

**ATEIKITE, SKAMBINKITE,
RAŠYKITE.**

Mūsų adresas;

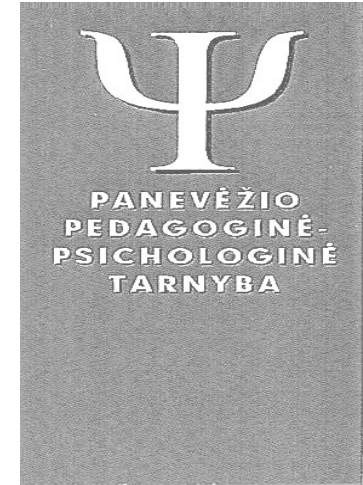
Topolių al. 12, Panevėžys

Tel. 8-45 460106

Mob.8-670 19616

El.p. panppt@zebra.lt

www.panppt.lt

**KAD VAIKAI GERIAU JAUSTŪSI,
KAI JŲ TĖVAI
MEZGA NAUJUS SANTYKIUS,
KURIA NAUJĄ ŠEIMĄ**

PATARIMAI TĖVAMS IR PATĖVIAMS

Dažnai vieniši tėvai ir motinos skatinami persitvarkyti gyvenimą, pateikiant argumentą, kad to reikia jų vaiko labui. Jam geriau turėti laimingą ir išimylėjusį negu vienišą ir ne itin gerai besijaučiantį tėvą ar motiną. Iš dalies tai tiesa, tačiau gana paviršutiniška ir ribota. Trečiojo asmens atsiradimas tarp tėvo/motinos ir vaiko negali nesukelti tam tikros trinties.

*Kylantys sunkumai pirmiausia susiję su psichologinėmis priežastimis, neturinčiomis nieko bendro su atėjusiojo asmenybe. Nuo pat gimimo vaikui teko atlikti tokią pagrindinę užduotį: gebėti savo sąmonėje suderinti švelnaus ir kartu seksualaus tėvo/motinos įvaizdį. Kai tėvai gyvena kartu, vaikui nėra pernelyg sunku priimti šį iššūkį. Norėdamas nuvyti pernelyg juslines mintis apie tėvų porą, jis puoselėja vieną ypatingą mintį: jo akyse „tėvai yra ne tokie išimylėjėliai kaip kiti“. Bet kai likęs vienišas vienas iš tėvų parsiveda mylimąjį ar mylimąją, viskas susikomplicuoja. Staiga šis gimdytojas, jo akyse išgyvenantis meilės istoriją, tampa pernelyg seksualus.

*Todėl itin svarbu šiek tiek palūkėti. Nederėtų pristatyti savo naujojo partnerio vaikui, jei neketinama su šiuo asmeniu užmegzti tikro pastovaus ryšio, kur meilę lydėtų švelnumas. Antraip vaikas patirs traumą, matydamas vis kitus savo tėvų meilužius ir meilužes. Tuomet išgali pernelyg seksualaus tėvo ar motinos įvaizdis, griauantis tėvišką ar motinišką įvaizdį. Pergales vaikams demonstruojantis tėvas ar motina sugriauna savo, kaip tėvo ar motinos, reputaciją.

*Bet kaip pristatyti vaikui savo naują išrinktąjį/išrinktąją? Auksinė taisyklė: niekuomet nepastatykite vaiko prieš faktą. Itin žiauru, kai tėvas/motina pasako vaikui, kad „draugė“/„draugas“ kartu praleis savaitgalį ir, plačiau su juo neaptarę šios temos, leidžia pamatyti, kaip jie laikosi už rankų, bučiuojasi... Vaikas tai gali išgyventi kaip tikrą išdavystę. Būtinai reikia su vaiku iš anksto pasikalbėti, ir ne vieną kartą, kad tas žmogus pasidarytų bent kiek pažįstamas.

*Kita vertus, negali būti nė kalbos, kad privalu atsiklausti vaiko nuomonės. Nereikia klausti, ar vaikas nori susitikti su tėvo/mamos mylimąją/mylimuoju. Ne, vaikas neturi vadovauti jausminiam ir seksualiniam tėvų gyvenimui. Nereikia vaikui primesti visažinio padėties, kuri yra labai slegianti ir kenksminga. Vaikas perspėjamas, bet jam nepaliekama pasirinkimo. Šį žmogų pasirinko tėvas ar motina ir dėl to jis taps vaiko gyvenimo dalimi.

*Žinoma, niekas nesako, kad pirmas susitikimas bus sėkmingas. Labai tikėtina, kad šis naujas žmogus, kad ir kaip plačiai šypsočiusi, net dovanotų dovanas, bus palaikytas atėjūnu. Juk vaikui jis tėra tėvelio ar mamytės pagrobėjas. O dar ir tas, kuris užima šalia nesančio tėvo/motinos vietą ir galbūt jam sukelia skausmą. Parodyti šiam atėjūnui bent šokių tokių prierašumą – tai išduoti savo tėvą ar motiną.

*Tačiau visiškai aišku, kad negalima leisti vaikui pernelyg kištis į asmeninį suaugusiojo gyvenimą, savo agresyviu elgesiu suardyti naują ryšį. Negali būti nė kalbos, kad reikėtų to ryšio atsisakyti, nes vaiko ir mylimojo „laukai“ nesutapo. Tik vertėtų vengti tam tikrų klaidų, kad patėvio ar pamotės įsiliejimas į bendrą gyvenimą būtų lengvesnis.

*Naujasis gyvenimo draugas, kuris ateina rimtai nusiteikęs neskatinti prievartos, pasinaudos visomis progomis. Ne iš karto, o tuomet, kai susiklostys palankus momentas, vaikui galima pasakyti: „Žinau, kad mano atėjimas tau apsunkina gyvenimą. Tačiau aš norėčiau tave mylėti, nes esi žmogaus, kurį myliu, vaikas. Bet niekas tavęs neverčia manęs mylėti. Nesu tavo tėvas/tavo motina.“ Taip išlaisvintas nuo „meilės prievolės“, vaikas pajus nusimetęs našta.

*Pagrindinė klaida – tikėtis, kad bus galima pasinaudoti valdžios karta; tai tikrai neturi perspektyvų. Jei patėvis ar pamotė pernelyg kišasi į savo įvaikio auklėjimą, jie rizikuoja patirti krachą. Jie neturi jokios teisės auklėti savo partnerio vaiko: tai lieka ir liks biologinių tėvų pareiga. Kaskart, pamėginęs įsikišti, jis gali išgirsti: „Tu nesi mano tėvas/motina, taigi man neįsakinėk.“